Het is vrijdagavond als ik een WhatsApp krijg van Els! Ik wil met jou en Cato gaan zoeken naar een vermiste vrouw!

Ik zit gelijk rechtop, een inzet pff spannend. Daar train je uiteindelijk wel voor. Het is de tweede inzet die Cato en ik doen. Dit is wel een bijzondere inzet, deze vrouw wordt al 2 jaar vermist. Ik mag geen specifieke details melden omdat het onderzoek nog volop bezig is. Wat wel mag, is de beleving van deze inzet vertellen hoe Cato en ik dit hebben beleefd.

We gaan met z'n tweeën, Els met Gitta en Cato en ik. We gaan zoeken in een jong aangelegen bos. Deze vrouw is waarschijnlijk begraven twee jaar geleden. Politie heeft telefoons uitgelezen in dit bos. Een veteranen team heeft een paar dagen geleden ook gezocht in dit gebied. Els heeft contact gehad met de inlichtingendienst die de woordvoeder van deze zaak is en onze hulp aangeboden. Els heeft tijdens vorige inzetten met het veteranen team samen gewerkt, dit team zijn allemaal vrijwilligers. Wij gaan een paar dagen later zoeken. Ik vraag mij af of het wel zin heeft om te gaan zoeken, als het vrijwilligers team daar al heeft gezocht. Gaan wij wat vinden!? Els zegt; "Er kan geen hondenneus op tegen deze vrijwilligers."

Daar gaan we dan bepakt en bezakt gaan we op weg. Na een uurtje rijden, komen we aan op de plaatst van bestemming. Cato en Gitta zijn opgewonden als ze de auto uit komen. Ze merken aan ons dat dit een andere "training" is dan normaal. Als beloning hebben we Freekie de placenta meegenomen. Cato en Gitta hebben een "slachtoffer" nodig, het blijft tenslotte een spelletje voor ze. We hebben een kaart met aangewezen plekken waar wij moeten gaan zoeken. Wij moeten gaan zoeken waar een dader(s) makkelijk met de auto een lijk kunnen dumpen! Ik moest toch even slikken bij deze gedachten. Laten we hopen dat we wat kunnen betekenen met onze honden. Je hoopt dat er voor de familie duidelijkheid komt. Het is toch afschuwelijk voor de familie dat je al 2 jaar in onzekerheid leeft. We zetten de honden aan het werk "ZOEK MENS" dat woord heeft nu toch een andere betekenis dan tijdens een training. Cato gaat aan het werk, het is zo bijzonder om haar in deze omstandigheden aan het werk te zien. Ze werkt zo mooi op de één of andere manier weet ze dat dit geen training is. Alles werkt ze uit. Cato is de flitser en Gitta de fijnzoeker. Het is mooi om te zien hoe ze samen werken. Na een uur zoeken nemen we een pauze. De honden krijgen wat te eten, te drinken en krijgen een half uurtje rust. We zitten even lekker uit te rusten met een broodje en een bakkie thee. We gaan weer op pad, zetten de honden weer aan het werk. Het bos waar we lopen is een bos wat jong is, de wandelpaden waar we lopen zijn ruim aangelegd. Ook ligt er een breed verhard fietspad door het bos waar makkelijk een auto kan rijden. Nadat wij de wandelpaden hebben afgelopen, komen we bij een soort sloot aan midden in het bos. Er loopt een klein bruggetje over het water heen, onder het bruggetje ligt een zogenaamde duiker. Cato loopt over het bruggetje heen gaat naar beneden en gaat de duiker in en blijft daar rondsnuffelen.

Ik blijf staan en laat Cato haar gang gaan, ze werkt het uit maar geeft naar mijn mening niks aan. We lopen verder en komen van het verlengde van de duiker aan op het verharde fietspad, wat weer uit komt in een sloot. Gitta gaat de sloot in en blijft daar wat hangen. We laten haar deze plek uit werken, ze geeft niks aan. We blijven op het fietspad lopen. Op een geven moment komen we bij een Y- sprong aan. Wij noemen dit zo omdat je links en rechts kan gaan. Cato rent ineens vooruit en gaat links van de Y-sprong het pad in. Ze komt terug gerend en gaat gelijk rechts van de Y sprong het pad in. Cato gaat tegen een boom aanstaan, ze geeft aan dat ze geur heeft.

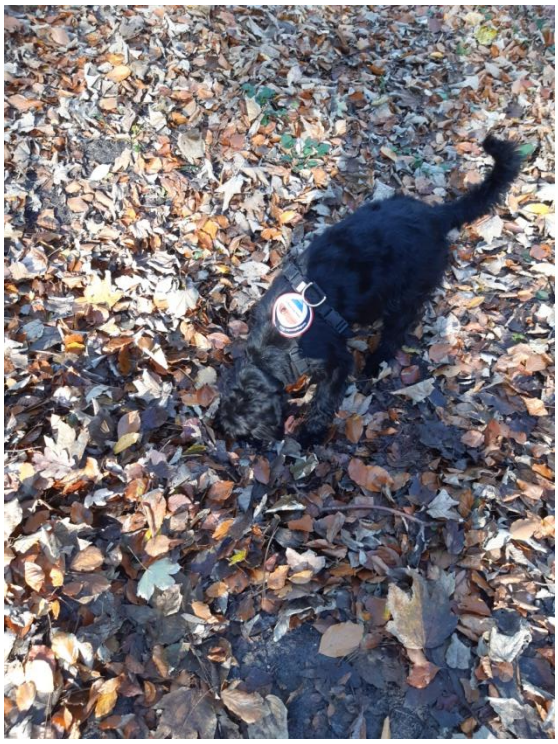

Ik kom aangelopen en kijk automatisch omhoog, natuurlijk hangt daar niets. Rechts van de boom naast het pad ligt een sloot. Cato is onrustig. Ik zeg tegen Els: “Dr is hier wat!” “Laat haar het maar uit werken zegt Els.” Het middenstuk van de Y-sprong zit helemaal vol met bramenstruiken. Cato gaat uit haar zelf de bramenstruiken in!

Ik krijg de kriebels daarvan die rotprikkels. Cato trekt zich er niets van aan. Ze zoekt het hele stuk uit. Ikzelf ga er ook een stukje in om Cato te volgen. Els zegt: “Zie je wat?, ligt er plastic!” “Nee” roep ik. Cato komt er weer uit, rent naar de linker kant van de Y-sprong en gaat weer de bramenstruiken in. Uiteindelijk vindt ze niks, toch maakt Els een foto met de coördinaten van deze plek. In 2 jaar tijd is een plek als deze zo overwoekerd met bramenstruiken.

Ze zegt: “Ik geef dit toch door aan de recherche, je weet maar nooit.” We besluiten om later naar deze plek terug te keren en kijken hoe Cato dan reageert. Gitta reageerde helemaal niet op deze plek. Na een half uur zijn we terug gegaan. Toen gaf Cato minimaal aan. Je weet het nooit helemaal zeker. Een ander lid van ons team zou de volgende dag gaan. Zij gaat met haar hond deze plek afzoeken een dubbel-checken. Na ruim 3 uur zoeken vonden we het genoeg. We hebben Cato en Gitta nog naar Freekie laten zoeken, die vonden ze in no-time dat was de beloning! Moe en voldaan zijn we naar huis gegaan.

De volgende dag is ons ander teamlid gaan zoeken in dat bos. Het bizarre is dat haar hond luidkeels aangaf op de plek van de duiker waar Cato ook is geweest. Cato heeft door de duiker met water heen gelopen. Ik heb toen niets aan Cato gemerkt. Het mooie is dat deze plek het verlengde is waar Cato de bramenstruiken in ging bij de Y- sprong. Het water waar de hond bij de duiker aangaf loopt door naar de sloot. Dat slootwater loopt langs de plek waar Cato tegen de boom ging staan. Op de plek waar Cato aangaf, heeft de hond van ons team gekwijld. We hebben deze 2 plekken doorgeven aan de recherche. Ze gaan deze plekken zeker uitwerken! Wie weet wordt er wat gevonden op deze plekken. Het zou toch mooi zijn als Cato daar haar aandeel aan heeft. We worden op de hoogte gehouden in deze zaak. Er wordt hard aangewerkt.

Ondertussen trainen we gewoon door. We mogen gelukkig nog met 4 personen door trainen. We hebben er een prachtige locatie bij. De boerderij waar ik vroeger hebt gestaan met mijn mooie Friese paard. We doen een aantal oefeningen. Er zijn zoveel mooie plekken om een slachtoffer te verstoppen. De paardenstallen, schuren en noem maar op. Er is één oefening die ik wil vertellen, dat was zo gaaf! Op het terrein staat een glijbaan voor de kinderen. Ons slachtoffer heeft zich verstopt boven op de glijbaan. Cato is aan de beurt, ik zet haar aan en ze zoekt het terrein af. We komen in de buurt van de glijbaan. Cato krijgt geur binnen. Ze loopt naar de glijbaan toe, kijkt omhoog en gaat naar het steile 5 treden trapje die rond zijn! De trainer zegt: “Laat ze het maar uitwerken.” Ze loopt er nog een keertje omheen, gaat terug naar het steile trap en klimt vervolgens omhoog! Wat een sterke donder is ze toch, ze moet en zal bij het slachtoffer zijn. Wat een kanjer! Ze blaft netjes aan zoals het hoort. Ik loop er naar toe en beloon haar. Ik pak haar op om haar eraf te halen. Het flimpje staat op de Facebook pagina van de schnauzerclub.

Tot de volgende keer,

Anneke en Cato.